

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ



Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος

Ἀθήναι, 17 καὶ 31 Μαΐου 1947

Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 20-22



Η ΦΑΣΟΛΙΑ (ΠΑΡΑΜΥΘΙ)

Μιά φορά ήταν μια φτωχή χήρα και είχε έναν γιό ἀκαμάτη. Μιά μέρα δὲν είχαν παρά μια πεντάρα. Λέει ἡ γριά τοῦ γιου της :

— Ἄντε γιέ μου, νὰ πάρης λίγα φασόλια νὰ φάμε κι ἔμεις κάτι.

Πᾶει ὁ γιός της και πέρνει φασόλια. Ἄλλὰ καθὼς τὰ ἔφερνε τοῦ ἔπεσε ἕνα στὸ περιβόλι. Τ' ἄλλα τὰ πῆγε στὴν μάννα του και τὰ μαγειρέψανε και φάγανε κι ὕστερα πέσανε και κοιμηθήκανε.

Τὸ πρωτὸ ἄμας σὰν ξυπνήσανε τί νὰ ἴδωσαν :

Μιά θεώρατη φασολιά εἶχε φυτρώσει στὸ περιβόλι, ποὺ ἡ κορυφή της χανόταν στὰ σύννεφα.

Λέει ἡ γριά στὸ γιό της :

— Παιδάκι μου, δὲν ἀνεβαίνεις πάνω στὴν φασολιά νὰ κόψης μερικά φρέσκα φασόλια γιὰ νὰ φάμε τὸ μεσημέρι :

Πᾶει τὸ παιδί στὸ περιβόλι κι ἄρχισε νὰ σκαρφαλώνη ἐπάνω στὴν φασολιά. Ἐκόνου καθὼς ἀνέβαινε ἀκούει μιὰ χοντρή φωνή ἀπὸ πάνω.

— Μὴ μ' ἀγγίζεις !

Τοῦ παιδιοῦ κόπηκε τὸ αἷμα του. Κατέβηκε κάτω ἀλλὰ φοβήθηκε τίς φωνὲς τῆς μάννας του και πάλι ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη.

Σὰν ἔφτασε στὴ μέση και πῆγε νὰ κόψη κανένα φασόλι ἀκούει πάλι τὴ φωνή :

— Μὴ μ' ἀγγίζεις !

Κάνει ἀπάνω τὸ κεφάλι του και βλέπει ἕναν Ἀράπαρο. Θεέ μου φύλαγε !

— Τί θέλεις ἐδῶ ; τοῦ λέει ὁ Ἀράπης.

— Ἀνέβηκα νὰ κόψω μερικά φασόλια γιὰ νὰ τὰ μαγειρέψουμε, γιατί δὲν ἔχουμε τίποτε νὰ φάμε.

— Νὰ σοῦ δώσω ἐγὼ κάτι τί ποὺ νὰ ἔχεις νὰ τρῶς γιὰ ὅλη σου τὴ

ζωή, αλλά να μην έρθεις πια να με ξαναπειράξεις.

Παίρνει λοιπόν και το δίνει μια κότα και το λέει :

— Όταν θέλεις χρήματα να λες της κότας : «Κάτσε, κάτσε, κότα μου» κι' εκείνη θα κάθεται και θα γεννάει ένα χρυσό αυγό και σ' θα τ'ο πουλάς και θα πέρνεις ένα σωρό λεπτά.

Παίρνει το παιδί την κότα και την πάει στη μάνα του.

— Μούφρες, παιδάκι μου, φασόλια ; του λέει.

— Όχι, μάνα μου, σουφρα μια κότα.

— Έ, φέρτηνε, παιδάκι μου, να την σφάζουμε να πιούμε λίγο ζουμάκι.

— Τι λες μάνα; αυτή η κότα κάνει χρυσά αυγά και σ' θέλεις να την σφάζεις ;

— Βρέ μίλα σωστά, παιδάκι μου, πώς μπορεί η κότα να κάνει χρυσά αυγά ;

— Καλά, κοίταξε σ' αν δεν με πιστεύεις, της λέει το παιδί κι' ακούμπησε την κότα χάμω και της είπε :

— Κάτσε, κάτσε, κότα μου.

— Αμέσως ή κότα κάθησε κι' έκανε ένα δλόχρυσο αυγό.

Χαρά πια ή γριά κι' ο γιός της.

— Άντε, παιδάκι μου, γρήγορα και πούλησε τ' αυγό, του λέει ή γριά και να πάρεις δ.τι χρειαζόμαστε.

Πήγε το παιδί και πούλησε τ' αυγό και πήρε ένα σωρό χρήματα και μ' αυτά αγόρασε για να φάν μια βδομάδα.

Σ' αν σώθηκαν τα λεπτά έβαλαν πάλι την κότα κι' έκανε το χρυσό αυγό και το πούλησαν κι' έτσι περνούσαν.

Μια μέρα λέει το παιδί της μάνας του :

— Μάνα, έμας ή κότα μας έκανε τόσα καλά και μεζς δεν της κάνουμε ακόμη τίποτε.

— Και τί να της κάνουμε, παιδάκι μου ;

— Να της ετοιμάσουμε ένα ζευγάρι παπούτσια, για να μην περπατάει ξυπόλητη.

— Δίκιο έχεις, παιδάκι μου, αδριο να την π'ες στον παπουτσή να της φτιάσει παπούτσια.

Τ'ο άλλο πρωτ' παίρνει το παιδί την κότα και πάει στον παπουτσή.

— Γειά σου, μάστορη.

— Καλώς το παιδί μου, τί θέλεις κατά δ'ω ;

— Έρθα να μου ετοιμάσεις ένα ζευγάρι παπούτσια για την κότα μου.

— Μπα σε καλό σου, εδ'ω οι άν-

θρωποι δεν κάνουν παπούτσια και σ' θα κάνεις της κότας ;

— Άμ' αυτή ή κότα δεν είναι σ' αν τις άλλες. Της λέω «κάτσε, κάτσε, κότα μου», και κάθεται και μου κάνει χρυσά αυγά.

— Βρέ τί λες ! Άμ' τότε δχι παπούτσια πρέπει να της κάνεις αλλά και φουστάνια. Μόνο να μου την αφήσεις εδ'ω για να της πάρω μέτρο και τα παπούτσια αδριο θα τάξεις.

Φεύγει το παιδί κι' αφήνει την κότα. 'Ο παπουτσής σ' αν έφυγε λέει μέσα του :

— Μωρ' αν' αλήθεια αυτά που μου λέει, ή μη με πέρασε για κανένα βλάκα ;

Λέει λοιπόν της κότας, «κάτσε, κάτσε, κότα μου» κι' εκείνη κάθεται και του κάνει ένα χρυσό αυγό.

— Μπρέ για τ'ο Θεό, λέει ο παπουτσής, αυτή ή κότα δεν τ'ο αξίζει τούτου τ'ο βλάκα, πρέπει να την έχω γ'ω.

Παίρνει λοιπόν την κότα και την πάει σπίτι του και βρίσκει μ' αν άλλην δμοια μ' αυτή και την φέρνει σ' το μαγαζι και της παίρνει μέτρο και φτιάχνει τα παπούτσια.

— Έρχεται τ'ο άλλο πρωτ' το παιδί.

— Έτοιμα τ'α παπούτσια ;

— Έτοιμα.

Παίρνει, την κότα μαζί με τ'α παπούτσια και πάει σπίτι του.

Σ' δυο-τρεις μέρες σωθήκανε τα λεπτά που είχανε και, λέει ή γριά τ'ο γι'ου της :

— Δεν βάζεις την κότα, παιδάκι μου, να κάνει κανένα αυγό για να τ'ο πουλήσεις ;

Βάζει το παιδί την κότα να κάνει τ' αυγό αλλά κείνη αντί γι' αυγό τ'ο λέρωσε τ'ο πάτωμα. Την ξαναβάζει, πάλι τ'α ίδια.

— Άχ μάνα μου, λέει, μ'ε την αλλάξανε την κότα.

— Τι να κάνουμε, παιδάκι μου, τ'ο λέει ή μάνα του, τώρα για να την ζητήσεις δεν σ' την ξαναδίνουν, μόνο ανέδα πάνω σ' την φασολιά να κόψεις κανένα φασόλι για να φάμε τίποτα τ'ο μεσημέρι.

Π'κει τ'ο παιδί σ' την φασολιά κι' άρχισε να σκαρφαλώνει.

— Άκούει μια φωνάρα :

— Μη μ' άγγίζεις !

Π'ηγε τ'ο παιδί να κατέβει αλλά πάλι φοβήθηκε τ'η μάνα του και ανέβηκε πάρα πάνω.

Τ'ον βλέπει ο Άράπης και τ'ο λέει :

— Βρέ πάλι ήρθες εδ'ω ; Τι θέλεις από μένα ;

— Τι να θέλω που μου κλέφανε την κότα και δεν έχω ψωμί να φάω ;

— Άμ' σ' αν άφησες και σου τ'ην κλέφανε καλά να πάθεις. Άλλά πάλι σ' αν λυπάμαι και δεν θ'α σ' άφήσω έτσι. Πάρε αυτό τ'ο τουβαλίθι (*) κι' δταν τ'ο λες «Στρώσου, τουβαλιθάκι μου» αυτό θα γεμίζει φαγιά λογι'ων λογι'ων και θα τρώτε δσο θέλετε.

Παίρνει τ'ο παιδί τ'ο τουβαλίθι και πάει δλος χαρ' στη μάνα του. — Μούφρες τ'α φασόλια παιδάκι μου ;

— Όχι, μάνα μου, σουφρα ένα τουβαλίθι.

— Άμ' τί να τ'ο κάνουμε τ'ο τουβαλίθι παιδάκι μου, άφ'ω δεν έχουμε φαί να βάλουμε επάνω του ;

— Άμ' αυτό τ'ο τουβαλίθι άμα τ'ο πεις «στρώσου, τουβαλιθάκι μου» γεμίζει μόνο του φαγιά.

— Για μίλα καλά. Δεν δοκιμάζουμε ;

Στρώνουν τ'ο τουβαλίθι επάνω σ' το τραπέζι και τ'ο λένε :

— Στρώσου, τουβαλιθάκι μου.

— Αμέσως έγέμισε τ'ο τουβαλίθι, κ'άτι ώραία φαγιά που λιγωνέσσουν να τ'α βλέπεις. Τι γαλέπουλα, τί κοτόπουλα, τί πέρδικες ψητές, τί μπικρμπούνια, και δ,τι πράμα βάλει ο νοδς σου.

Και κ'άτι σερβίτσια δλόχρυσα, άπ' τ'ο π'άτο ως τ'ο πηρούνι.

Στρώνεται ή γριά με τ'ον γι'ο της σ' το φαί και κάθησαν και φάγανε δσο δεν είχαν φάει ποτ'ε τους.

(Άκολουθεί)

Ο ΚΕΦΑΛΟΣ

Τ'ο θαλασσιν'ο κοιητ'η ΑΠ. ΜΑΜΜΕΑΝ

Θαλασσιν'ο, μα και της λίμνης ψάρι με δίχως δόντια ο κεφαλος σ' το σιόμα σβέλιος, λιμάρης, μ' δλόλαμπο χ'ωμα και καμπόνηρος, δλο βολκατζάρι

Ποτ'ες δεν εδνα ψάρι να σαλτάρει τόσο ψηλά, μα και μακρ'α. Σ' αν κόμμα, καλωμοτ'ο πλεμάει ως δει τ'ο σ'ωμα λυγ'α και πίσω άπ' δ,τι βρει φασμάρει.

Λέν μ'αφα, απ'λα τ'ον θηλυκ'ο κι' δ τ'ο ε'ωδιασ'το αδνοτάραχο, ε'ωδιαζ'ει δ άρσενικ'ος σ' την γέυση κ' υπερ'εχει

Σ' τις θαλωσιές τ'ο χαιμ'α'να, σ'α βρέχει λιμά τότε ταιμ'α' άπ' την άμφυλόκη ως τ'ο δ'ειλι, μα μόνο σ' ακουλήκι.

† ΑΠ. ΜΑΜΜΕΑΝΣ

* Τουβαλίθι είναι τ'ο τραπεζομάντηλο.

1.— Αιμ' τέτε ταιμ'α. 'Ο Κεφαλος φασμάρει και με ψηλ'η τριχ'νη βόλια πεσ'ονά και με κ'ολδ' ψιλ'ο άγ'ισ'τηι π'ονάι δ'ομ'ένο σ' την άκρη της. Είναι γ'νωστ'ο π'ος ποτ'ε του δεν ερ'ιζεται άμ'εση σ' το δ'όλωμα τ'ο π'ιπ'ιζ'ει μονάχα σ'γα σ'γα (λιμ'α) δος δ'του π'ασ'θει τ'α σ'ουλήκ'ια που δ'ολών'ουνε τ'α β'ρίσκ'ουμε ε'ω από τ'η θάλασσα μα π'άτ' σ' άρ'ρογ'άκι, κ'άτω από πετ'ρες ή σ'άβ'ονας σ' την άμ'μο.

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια από τ'ο προηγούμενο)

Η Άνθ'α έκανε νόημα σ' το κορίτσι που στεκότανε λίγο παραπέρα και δεν ειχε πάθει να κοιτάζει επίμονα τ'α παιδία.

— Έκείνο έστρεψε πρόσχαρο νάρθει.

— Π'ες μας π'ως φτιάχνετε τ'α πέτρινα στολιδία ; τ'η ρώτησε ο Κύριλλος.

— Τ'α φτιάχνουμε με άλλες πέτρες, που γίνονται σ' αν εργαλεία από μας τ'ους ίδιους.

— Δεν έχετε εργαλεία από σ'ιδερο ;

— Σίδερο ; άπόρησε τ'α κορίτσι. Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να π'εις.

— Ήταν ή πρώτη λέξη που δεν καταλάβαινε.

— Όλα τ'α εργαλεία σας είναι πέτρινα ; ξαναρώτησε ο Κύριλλος.

— Φυσικά, ειπε τ'ο κορίτσι ανοίγοντας με άπορία τ'α μάτια.

— Θ'έθελα να ειχα πολ'ο καιρ'ο να σας περιγράψω αυτ'η τ'η συζήτηση. Τ'α έγγλιζόπουλα, από τ'η μ'ια μεριά θέλανε να μάθουνε τί γινότανε σ' αυτό τ'ον τόπο, κι' από τ'ην άλλη θέλανε να μιλήσουνε για τ'η δικιά τους Πατρίδα και για δλα τ'α καλά που είχανε σ' τον τόπο τους.

— Απαράλλαχτα, δπως κάνετε άμα γυρίζετε από τις διακοπ'ες σας, και θέλετε να π'ητε και να μάθετε, σ' μια σ'τιγμή, δλα τ'α νέα.

— Όσο προχωρούσε ή συζήτηση, τ'α παιδία, βλέπανε π'ως τ'ο κορίτσι δλο και π'ι'ο πολλ'ές λέξεις, δεν καταλάβαινε, και γι' αυτό σταματ'ησαν να της εξηγ'ουνε τ'α διάφορα αντικείμενα που είχανε σ' το Λονδίνο και που τ'α έρωρούζανε άπαραίτητα, γιατί ειδ'ανε π'ως πραγματικά θ'α μπορούσαν να ζήσουνε άξιόλογα και χωρίς αυτ'α.

Τ'ο κορίτσι τ'ους εδειξε π'ως χ'ιζανε τις καλόδες, και καθ'ως κείνη τ'ην ήμερα φτειαίνανε μ'ια καινούργια, τ'α παιδία βρήκανε τ'ην ε'καιρία να παρακολουθ'ησουνε τ'ο χ'ιτσιμό της.

— Ήτανε έντελ'ως διάφορη από τ'ο σημεριν'ο.

Μπήγανε σ' το χ'ωμα ζ'όλα μακρ'α, και κλείνανε τ'ο χ'ωρο που θ'α ειχε

ή καλόδα. Ύστερα βάζανε μ'ια δ'ευτερη σειρά ζ'όλα, κι' έπειτα μ'ια τρι'η.

Τ'α διάμεσα τ'α γεμίζανε με θ'άμνους και κλαδιά, και τ'α πασπαλιζανε με μ'ια άσπρη λάσπη, που τ'ην πατούσανε πρώτα με τ'α πόδια τους ως που να δουλευτ'ει καλά και να γίνε σ' αν κόλλα.

Τ'ο κορίτσι τ'ους μιλήσε για τ'ο κουν'ηγι, που γινότανε με πέτρινα βέλη και σπαθία, και τ'ους ειπε π'ως φτιάχνανε βάρκες από κορμ'ους δ'εντρων.

Τ'ους εδειξε χίλια δυ'ο ένδιαφέροντα πράγματα, καρωμένα από δ σ'τρακο και διάφορες πέτρες, κομπολόγια και στολιδία εργαλεία και



Όλοι είχανε μαζευτ'ει γύρω από τ'η γυναίκα που κ'ρατούσε τ'ην τρυχηλιά. Σελ. 135 σ. β.

— Τι είναι αυτ'η ή ξεχωριστ'η καλόδα σ' την μέση ; ρώτησε ή Άνθ'α δείχοντας σ' το κέντρο τ'ο χ'ωρι'ο.

— Είναι ο μυστικ'ος ιερ'ος τόπος, ειπε φειδουριστ'α και φειδισμένα τ'ο κορίτσι. Κανεις δε μπαίνει μέσα, κι' ουτε ξέρει τί βρίσκειται εκεί. Μόνο ο άρχηγ'ος μας έχει αυτ'ο τ'ο δικαίωμα.

— Μου φαίνεται, π'ως ε'ω ξέρεις τ'ο μυστικό ειπε ο Κύριλλος κοιτάζοντας ειρωνικ'α τ'ο κορίτσι.

— Άν μας τ'ο π'ης, θ'α σου δώσω αυτό, ειπε ή Άνθ'α βγάζοντας από τ'ο δάχτυλό της ένα μαργαριταρένιο δαχτυλιδι.

— Θ'α σας τ'ο π'ω, ειπε τ'ο κορίτσι, άρπάζοντας τ'ο δαχτυλιδι. 'Ο πατέρας μου, είναι ένας από τ'ους άπαρχηγ'ους. Έγ'ω ξέρω ένα μαγεμένο νερό, που κάνει τ'ον πατέρα μου και μιλ'αί σ' αν δ'νο του. Τ'ον πότισα, και τ'ον έκανα να μιλήσει. Θ'α σας τ'ο π'ω τ'ο μυστικό. Μα αν τ'ο μάθουνε θ'α με σκοτώσουν. Μέσα εκεί βρίσκειται ένα Μαγικ'ο Φυλαχτό. Κανέναν δεν ξέρει από που ήρθε.

— Έσ' το ειδες ; ρώτησε ή Άνθ'α.

— Ναί, άπάντησε ή μικρή.

— Μήπως μοιάζει μ' αυτ'ο ; ρώτησε ή Τζέννη δείχοντας τ'ο φυλαχτό.

Τ'ο κορίτσι έγνε άσπροκίτρινο.

— Κρύπτε το ! Κρύπτε το ! ψιθύρισε. Πρέπει να τ'ο ξαναβλεπε σ' την θέση του. Θ'α μας σκοτώσουνε δλους ! Έσας, γιατί τ'ο πήρατε, και μένα, γιατί ήζ'ερα τ'ο μουτ'ο κ' ! Άλλοίμονο !

Γιατί νάρητ'ε δ'ω πέρα ;

— Μή φ'όξαι, ειπε ο Κύριλλος. Δέ θ'α τ'ο μάθω.ε. Η Τζέννη δέ θ'α ξανακάνει τ'ην άπερισχεψία να τ'ο δείξει. Άλλο ως τ'ο ξερω, ειμαστε χαμένοι. Και τώρα, π'ες μου...

Μα δεν πρόφτασε να τελειώσει τ'ην ερώτησή του.

— Ένας θόρυβος ακούστηκε και κάποιος μπήκε τρέχοντας από τ'ο άνοιγμα τ'ο φράχτη.

— Πολλοί έχθροι π'εσαν άπάνω μας. φώναζε λαχανιασμένος. Έτοιμαστήτε για να τ'ους χιτυήσουμε.

— Η άναπνοή του σταμάτησε. Εξπλωσε σ' την άμμο σ' ά λιποθυμισμένος.

διάφορα πολεμικά όπλα.

— Πραγματικά είναι θαυμάσια δλα αυτ'α. ειπε ο Κύριλλος με προστατευτικ'ο έρω. Άμα σκεφθε! μάλιστα κανεις π'ως βρισκόμαστε εδ'ω και δ'χτ'ω χιλιάδες χ'όνια πίσω...

— Δεν καταλαβαίνω τί λες, ειπε τ'ο κορίτσι.

— Δεν βρισκόμαστε εδ'ω και δ'χτ'ω χιλιάδες χ'όνια, φειθύρισε ή Τζέννη. Αυτ'α δλα συμβαίν'ουνε σ'ήμερα, κι' αυτ'ο δέ μ' άρ'εσει καθόλου. Έγ'ω σας λέω να γυρίζουμε πίσω, δσο είναι ακόμα καιρός. Βλέπετε πολ'ο καλά π'ως, δέ θ'α τ'ο βρούμε εδ'ω τ'ο φυλαχτό:

— Ω! δε γυρίσουμε σπήτι, είπε η Τζέννη φεβριωμένα.
Σήκωσε ξαφνικά το χέρι της κρατώντας το φυλαχτό.

Εδύτυχως όλοι ήτανε άπασχολημένοι με την είδηση, και δεν την προσέξανε.

— Πές, τή μαγική λέξη, είπε η Άνθρα στη Τζέννη.

Η Τζέννη την πρόφερε βιαστικά, μα τίποτα δε γίνηκε.

— Γύρισε το χέρι σου στην Ανατολή, είπε ο Ρόμπερτ.

— Που είναι η Ανατολή, είπε η Τζέννη; γυρίζοντας απ' όλες τις μεριές, σαστισμένη.

Κανένας τους δεν ήξερε, Άνοιξαν το καλάθι να ρωτήσουν τον Ψάμμεντ.

Το καλάθι ήτανε άδειο.

— Κρῶστε το φυλαχτό! Κρῶστε το! ψιθύριζε αδιάκαπα το κορίτσι.

Ο Κύριλλος, έκανε μια προσπάθεια, στηλώθηκε στα πόδια του με δύναμη, και πήρε ένα ύψος δυο μπουροσε πιδ γενναίο.

— Τζέννη, κρῶφε το φυλαχτό, είπε έπιταχτικά. Δεν προφταίνουμε πιά. Τώρα θα μείνουμε έδω, και θα δούμε τί θα γίνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V

Η ΜΑΧΗ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Η θέση τους ήτανε τρομερή. Τέσσερα παιδιά από την Άγγλία γεννημένα στο 1905, και που κατοικούσαν στο Λονδίνο, να βρεθούνε στην Αίγυπτο στην εποχή του 6000 π. Χ. χωρίς καμμία έλπίδα να γυρίσουνε στον τόπο τους και στην εποχή τους!

Αφού δεν προφτάσανε να βρουνε την Ανατολή, το φυλαχτό δε θα θαύματοουργούσε.

Ο Ψάμμεντ είχε γλυστρήσει έξω από το καλάθι, κρυφά από τα παιδιά, και τους είχε έγκαταλείψει άνανδρα.

Ο έχθρος πλησίαζε.

Θά γινότανε μάχη. Οι άνθρωποι σκοτώνονται στις μάχες, και η ιδέα αυτή δεν ήταν καθόλου ευχάριστη για τα καυμένα τα παιδιά.

Ο άνθρωπος που δε φέρει την είδηση ήτανε άκμα ξαπλωμένος στην άμμο. Η γλώσσα του κρεμόταν έξω από το στόμα, κι η αναπνοή του ήτανε δύσκολη και κομμένη.

Όλοι τρέχανε έδω και κει. Κλείνανε τις τρύπες του φράχτη με άγκάθια και χόρτα, που τα κουβαλούσανε από ένα μεγάλο σωρό, καμωμένο έπίτηδες για ώρα ανάγκης.

Η Τζέννη δάγκωνε τα χείλια της για να μην κλάψει. Ο Ρόμπερτ έ-

δγαλε από την τσέπη του ένα πιστολάκι και το γέμισε καφεούλια. Ήταν το μοναδικό όπλο που είχαν τα παιδιά.

Ο Κύριλλος έλυσε τη ζώνη του και την τίναξε δυο φορές στον άερα, κι έδωσε στις άκρες κόμπους.

Η Άνθρα μη ξέροντας τί να κάνει, πήρε τα κόκκινα τριαντάφυλλα από τις μπουτονιέρες των παιδιών, έκοψε τις άκρες τους, και τάβαλε σε μια γλάστρα με νερό, στη σκιά μιας πέτρας. Έίχε τρέλλα με τα λουλούδια.

— Ακούστε παιδιά, είπε στους άλλους η Άνθρα, μου φαίνεται πως ο Ψάμμεντ κάτι θα φροντίζει για μας. Δεν πιστεύω πως μπορούσε να μας άφινε έτσι μόνους και μάλιστα χαμένους στο παρελθόν! Δέ θα τ'κανε ο Ψάμμεντ, τέτοιο πράμα!

Η Τζέννη, για την ώρα, τάχε

καταφέρει να μην άρχισει ακόμα τα κλάμματα.

— Τι θα κάνουμε, λοιπόν; ρώτησε ο Ρόμπερτ.

— Προς το παρόν τίποτα, είπε ο Κύριλλος. Νάχουμε μόνο τα αυτιά και τ' μάτια μας άνοιχτά.

(Άκολουθεί) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ
(ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ)

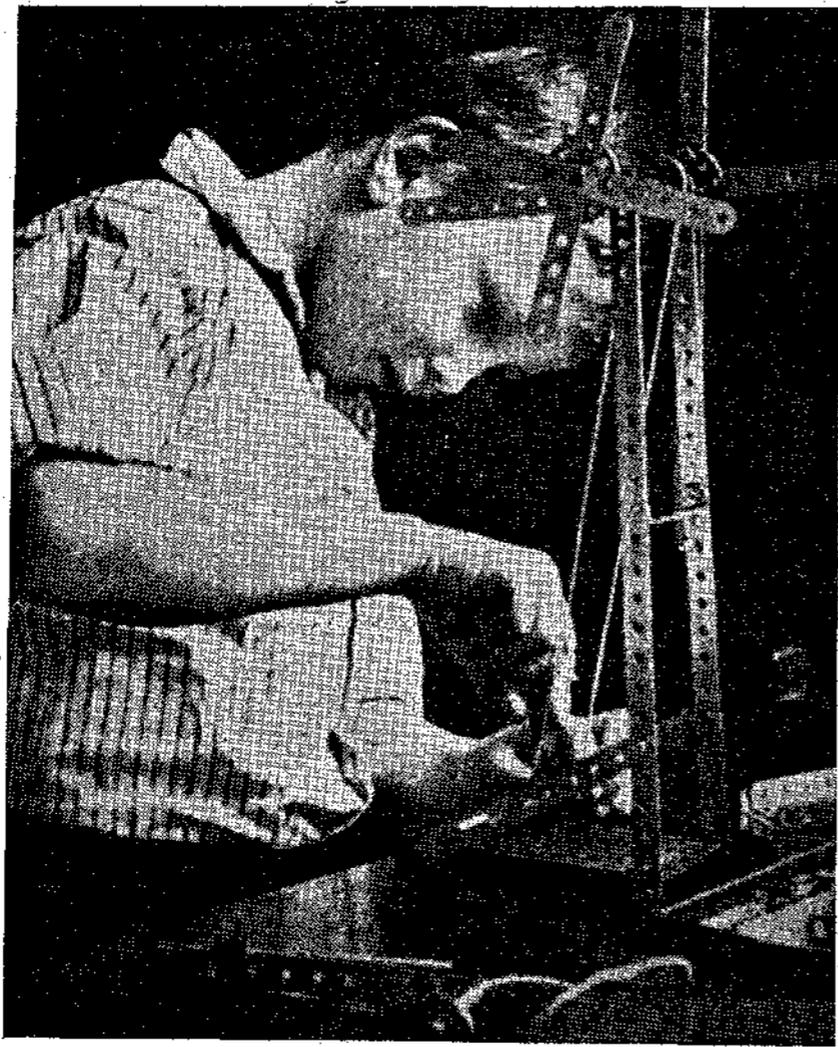
15. ΣΚΩΛΗΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΣ

Είμαι γιατρός σφετόρος κι απ' τον Παιώνα άκόμα σαλιάρης ένας σχολήκας ως βγήκε από το χάμα.

Κι η Άλεπού σαν τ' άκουσε φώναξε:— Μπα τρομάρα σου!... Και δεν γιατρεύεις φουκαρά πρώτα την κουκουσάρα σου;

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ



Ο μικρός μηχανικός



ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ



Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΒΑΤΡΑΧΩΝ

Στη λίμνη Σαπένια της Αμερικής, υπάρχει ένα είδος βατράχων που δεν βρισκεται πουθενά άλλου στον κόσμο.

Οι βάτραχοι αυτοί είναι τεράστιοι, έχουν χρώμα κάτασπρο με μαύρες βο-



λες και μάτια πράσινα. Για να μη λείπει το σπάνιο αυτό είδος των βατράχων, οι Αμερικανοί—ποιοί άλλοι;— τους δίνουν όλα τα μέσα να ζήσουν σαν πρίγκηπες; Π.χ. ενώ πουθενά άλλου σχεδόν δεν υπάρχουν μύγες στην Αμερική, η λίμνη Σαπένια είναι γεμάτη για να κολατίζουν οι βάτραχοι. Υπάρχουν άκόμα μικροσκοπικές... όμπρέλλες για να μην τους καίει ο ήλιος όταν βγαίνουν απ' το νερό. Το σπουδαιότερο όμως είναι ότι υπάρχουν ειδικοί βατραχολόγοι, που δίνουν στους προστατευόμενους τους να... καπνίσουν! Σας φαίνεται παράξενο; Κι όμως κι' οι δικοί μας βάτραχοι έχουν αδυναμία στο κάπνισμα!

ΕΝΑΣ ΣΚΙΕΡ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Ο Μόντι, δεν είναι παραπάνω από δώδεκα χρονών. Κι όμως μέχρι σήμερα έχει πάρει μέρος σε τριάντα σπουδαιότατα αγωνίσματα σκι, πάνω στο Νταβός. Τις προάλλες αγωνίστηκε με τον άσο των σκιέρ, Τζιοβάνι Φεράτι, και ήρθε πρώτος με διαφορά ενός τεταρτου της ώρας, σε δρόμο ξήντα χιλιομέτρων. Οι έφημερίδες της Έλβετίας, το όνομά του «παιδί-θαύμα» και δεν είναι ψέμματα. Γιατί ο Μόντι, με τα δώδεκα μόνο χρόνια του, έχει πνεύμονες



σιδερένιους για να άντέχει στο κατέβασμα, δίχως να παθαίνει το παραμικρό, απ' τις πανύψηλες κορφές των Έλβετικών βουνών. Ο μικρός αυτός Έλβετός, είναι σήμερα το αγαπημένο παιδί όλων των διασημότερων σκιέρ, γιατί εκτός που είναι ένα συμπαθέστατο άγριο, έλπίζουν ότι θα τους βγάλει άσπροπρόσωπους στους αγώνες που θα γίνουν την έρχόμενη εβδομάδα, με τους Νορβηγούς.

ΜΙΑ ΧΕΛΩΝΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

Τα παιδιά ενός φτωχού περιολάρη, είχαν βρει μια μέρα μια ψόφια χελώνα, ανάμεσα σε κάτι ξερά χόρτα. Την πήραν, λοιπόν, στο σπίτι τους για να την καθαρίσουν απ' το έσωτερικό της και να κρατήσουν το δοσρακό της που ήταν πολύ δουλιότο.

Άλλά προτού άρχίσουν τη δουλειά τους, ήρθε ένας θείος τους και τα πήρε μαζί του στο Στάμπολι της Ιταλίας, που ήταν το χωριό του, για να περάσουν το καλοκαίρι τους. Παράτησαν λοιπόν τη χελώνα πάνω σ' ένα παλιό ξομάρι και άκολουθήσαν το θείο τους. Έλειψαν τρεις μήνες περίπου κι όταν ένα πρωί επέστρεψαν στο σπίτι τους, βρήκαν τη χελώνα στην ίδια άκριβώς θέση που την είχαν άφήσει όταν έφυγαν. Άποφάσισαν τότε να την καθαρίσουν, άλλά όταν την πήραν στα χέρια τους, η χελώνα άνοιξε τα μάτια της, κούνησε το λαιμό της και τόβαλε στα... πόδια!

Τρομαγμένα τα δυο παιδιά, έβγαλαν τις φωνές πως η ψόφια χελώνα ζωντάνεψε! Τι είχε συμβεί; Άπλούστατα,



υπάρχει μια περίοδο του χρόνου που οι χελώνες νοσηλώνονται για πολλούς μήνες. Αυτό βέβαια δεν τ' άξεσαν τα παιδιά και την έπαθαν όπως τόσοι και τόσοι, που δεν γνωρίζουν ότι οι χελώνες «Κόκραν» πέφτουν σε βαθύτατο ύπνο που κανένα κανόνι δεν μπορεί να τις ξυπνήσει αν δεν έρθει η ώρα τους.

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΣΚΥΛΙ

Ο Σπάκ, είναι ένας ιδιαιτερός ντέτεκτιβ. Άναλαμβάνει και τις δυσκολότερες υποθέσεις, φτάνει να... πληρωθεί καλά! Μη γελάτε! Τ' άφεντικό του, ένας έξυπνος Σκωτσέζος, υπογράφει ένα χαρτί με κεινον που θέλει να του βρει τίποτα κλεμμένα, ή κανένα χαμένο συγγενή κλπ. κι' ο Σπάκ, το πάλυ σε μια εβδομάδα έχει τελειώσει τη δουλιά του. Και να πως το κατορθώνει: Ο γέρο Μπλέικ, τ' άφεντικό του, άφου άκούσει προσεκτικά την υπόθεση μιας κλοπής, άς υποθέσουμε, δίνει στο Σπάκ ένα αντίκείμενο από εκείνα που έχει εξακριβωθεί ότι έχει άγγξει ο κλέφτης. Ο Σπάκ το μυρίζει, τεντώνει τ' αυτιά του, βάζει κατόπιν την ούρα σε άκάλια του και γίνεται άφαντος! Σε μία, σε δυο, σε τρεις το πολύ μέρες, παρουσιάζεται στ' άφεντικό του... χαμογελαστός Έκείνος τότε τον δένει με μια άλλοσίδιτσα, φωνάζει έναν άστυνομικό και μπρός ο Σπάκ, πίσω αυτοί βρίσκουν τον κλέφτη! Γιατί το σκυλί, σ' όλο το διάστημα που λείπει, δεν κάνει τίποτα άλλο, παρά να γυρεύει με τη νουρουδιά τον ένοχο. Όταν τον άνακαλύ-

ψει—σε κανένα καταγώγιο συνήθως— τον παρακολουθεί επίμονα, μαθαίνει που κάθεται, που συχνάζει, με ποιόν συναναστρέφεται και κατόπι επιστρέφει στο γέρο Μπλέικ για να του τον υπο-



δείξει. Ο Σπάκ, δεν πέφτει ποτέ του έξω, γι' αυτό και η Κρατική άστυνομία τον μεταχειρίζεται σε υποθέσεις σοβαρές. Πολλοί έπεχείρησαν ν' αγοράσουν αυτό το εξαίρετικό σκυλί, άλλά ο γέρο Μπλέικ, δεν τό άποχωρίζεται για όλο το χρυσάφι του κόσμου. Και δεν έχει άδικο!

Ο ΤΑΡΑΝΔΟΣ ΜΕ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΚΕΡΑΤΑ

Ψηλά στη Λαπωνία και πέρα από το Μπόρις, με τα άπέραντα δάση των σμιδών και τις παγωμένες έκτάσεις της γης, ζει ένας τάρανδος που οι Λαπωνέζοι τον όνομάζουν «Ζηρακιγνά» δηλαδή, ο «Μοναδικός». Και τ' όνομα αυτό πραγματικά του άξιζει, γιατί ο τάρανδος αυτός έχει... χρυσά κέρατα. Πολλοί κυνηγοί, βεβαίως που τον είδαν να βόσκει ήσυχος και θημκάθηκαν από το παράξενο θέαμα που παρουσίαζε κάτω από τον ήλιο. Άλλά μ' όλο που ο τάρανδος αυτός πήρε τό όνομα του «μοναδικού» όστόσο στα κυνηγετικά χρονικά των Λαπωνέζων, υπάρχουν άφθονες τέτοιες περιπτώσεις. Η άλήθεια όμως είναι, ότι κανένας απ' τους κυνηγούς δεν έπιχείρησε να σκοτώσει έναν τέτοιο τάρανδο, γιατί προληπτικοί καθώς είναι— όπως οι περισσότεροι λαοί του Βορρά—νομίζουν ότι σκοτώνοντάς τον, θα πέσει φοβερό θανατικό στη χώρα τους.



Έτσι τό μυστήριο παραμένει μυστήριο και κανείς δεν ξέρει αν ο τάρανδος έχει πράγματι χρυσά κέρατα ή τα μάτια των Λαπωνέζων δημιουργούν φανταστικές εικόνες χρυσασφιοθ. Γιατί, όπως τουλάχιστον μας διδάσκει η ζωολογία, ποτέ δεν παρουσιάστηκε στην πλανήτη μας πλάσμα ζωντανό που να αποτελείται— έστω κι' ός προς τα κέρατά του μόνο— από άληθινό χρυσάφι. Ότε κι' αυτός άκόμα ο σκαρβατός. Ο θρόλος είναι πάντα θρόλος κι' οι άνθρωποι πάντα μορφα!

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Είναι δράκοι! Είναι δράκοι! Εμπήξε τις φωνές ή Λευκή. Ήρχονται αίγουρα να μας ξάνε... Η Άννούλα προσπάθησε να καθισχάσει τη μικρή. Αλλά και ή ίδια έ-οιωθε τόν έαυτό της πολύ ταραχμένο. Ο περιεργος θόρυβος έξακολουθούσε στο κατάστρωμα, ρυθ μικρός, παράξενος, πού χιυποούσε από τρεις άπανωτές φορές κατά διαλείμματα:

— Τόκ! Τόκ! Τόκ!
Ο Ντίκ Γκέρντον δέν μπόρεσε να κρατήσει άλλο. Πεταξε τέ χάρτη σέ μια γωνιά και σηκώθηκε με μάτια πού λάμπανε από θέληση κι' άποφασιστικότητα. Ο άγνωστος έχθρος πού κυκλοφορούσε τέτοια ώρα πάνω στο καράβι, με πολλή δυσκολία θ' αντιμετώπιζε τήν ήρωϊκή καρδιά τού μικρού άγοριού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙV

ΝΥΧΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

Η Λευκή, στην άγκαλιά της Άννούλας, έτρεμε σάν τó ψάρι. Η μεγαλύτερη προσπάθειε να δώσει θάρρος στή μικρή, όμως και ή ίδια δέ βρισκόταν σέ καλύτερη κατάσταση. Χλωμή και με ιδρωμένες παλάμες χάιδευε τó ξανθό κεφαλάκι τού κοριτσιού και με λόγια γλυκά και σιγανά προσπαθούσε να τήν ήσυχάσει. Ο κόπος της όμως πήγαινε χαμένος. Η Λευκή έξακολουθούσε να τουρτουρίζει άπ' τó φόβο της και τά δοντάκια της χτυπούσαν έτσι πού νόμιζες ότι θά σπάσουν.

— Ησύχασε μωρό μου, της έλεγε τρυφερά ή Άννούλα, δέν είναι τίποτα πάνω στο κατάστρωμα. Σηκώθηκε ό άέρας και φαίνεται πως θά χτυπάει κανένα σίδερο κρεμασμένο στα σκοινιά τού καραβιού.

— Μοῦ λές φέμματα, έκανε ή Λευκή κλαίγοντας, γιατί και σὺ φοβάσαι!

— Γιατί να σου πώ φέμματα; Ποιός μπορεί ναρθει έδω στήν έρημιά μας;

— Όχι, όχι, λές φέμματα! έπέμενε ή μικρή. Και σὺ φοβάσαι... είσαι κίτρινη και τά χέρια σου είναι πανωμένα!

— Θα πάω να δω τι συμβαίνει, είπε άποφασιστικά ό Ντίκ. Έσὺ, Άννούλα να μην κινηθείς

από δω μέσα ως πού να γυρίσω. Τό κορίτσι παράτησε τη μικρή και πετάχτηκε πάνω.

— Μή βγεις Ντίκ, τόν παρακάλεζε με φωνή πού έτρεμε, δέν είναι ανάγκη ν' ανέβεις πάνω μια και δέν ξέρουμε ποιός είναι: ό έχθρος μας. Μπορεί να κινδυνεύεις, μπορεί ακόμα και να σέ σκοτώσουν...

Ο Γκέρντον τήν καθησύχασε.

— Θα προσέχω Άννούλα, της είπε. Δέν πιστεύω να είναι άνθρωπος αὐτός πού κάνει τόν περιεργο αὐτό θόρυβο στο κατάστρωμα.



Η Άννούλα έγραφε...

— Πού τó ξέρεις; Άν είναι τίποτα πειρατές πού έχουν έδω κοντά τ' έρημητιά τους;

Ο Ντίκ χαμογέλασε.

— Άν ήταν πειρατές θά έμπαιναν με τόσες προφυλάξεις;

— Τότε πρέπει να πιστέψουμε τη Λευκή, αποκρίθηκε τó κορίτσι. Ο,τι όμως κι' άν είναι σέ παρακλή να μην ανέβεις πάνω.

Τό άγόρι όμως δέν άκουγε πια τη φέλη του. Τά βήματα θαρρείς δλοένα και πλησιάζανε. Άνοιξε τó συρτάρι τού πατέρα του και πήρε ένα περιστρωφο με ξη σφαίρες. Με

τό ίδιο αὐτό όπλο, πολλές φορές στόν κήπο τού σπιτιού του στο Μπόστον μάθαινε σκοποβολή με τη βοήθεια τού πατέρα του. Από μικρό παιδί τó άγόρι ήθελε να γίνει ένας Τζι-μαν* γιατί τού άραζε ό κίνδυνος κι' ή περιπέτεια. Και τó άποφινέ γεγονός, μπορεί να πει κανείς, τόν έκανε περισσότερο να χαρεί παρά να τρεμάξει. Η Άννούλα όμως μόλις είδε τó πιστόλι στα χέρια τού παιδιού χλώμιασε άκομα πιδ πολύ και τραβήχτηκε στή γωνιά της καμπίνας προστατεύοντας με τó σώμα της τη μικρούλα πού έκλαιγε άσταμάτητα.

— Ω, Ντίκ, τού φώναξε, τó νοῦ σου να μην πάρει φωτιά!

— Μή φοβάσαι, αγαπητή Άννούλα, της είπε βγαίνοντας, δέν έχω όπ' όψει να σκοτώσω κανένα όποιος κι' άν είναι αὐτός. Κι' άν παίρνω τó πιστόλι μαζί μου είναι για να προφυλάξω πρώτα εῶς...

Βγήκε άκροπατώντας κι' κάγοντας πολύ σιγά, σά να φοβόταν μην τρομάξει τόν άγνωστο και φύγει πρσιτῦ προλάβει να μετρηθει μαζί του. Όταν όμως ανέβηκε στο κατάστρωμα δέν είδε τίποτα τó ύποπτο. Μιά παράξενη ήσυχία άπλωνόταν παντού. Τά φώκια φωσφορίζαν ένα γύρω. Οι θαλασσοσκίνοι αὐτοί μοιάζανε τώρα ανθισμένοι κι' ό έρημος αὐτός κάμπος πού πάνω του είχε σταθεί άκίνητο τó «Πράνσιγκ» νόμιζες πως ήταν χρυσός. Έδω και κει, λουρίδες ρόδινης σχηματίζονταν από ρείκινα. Ένα μαργαριταρένιο, από άτμούς μαγνάδι, σκέπαζε τόν ούρανό και κει ψηλά, πίσω άπ' αὐτή τήν όμίχλη ταξίδευε όλομόναχο τó φεγγάρι.

— Ως τώρα δέ βλέπω τίποτα τó σπουδαίο, ψιθύρισε τó γενναίο άγόρι. Ίσα-Ίσα πού ή νύχτα άπέψε είναι θαύμα!

Τήν ίδια όμως στιγμή, τó φεγγάρι χάθηκε πίσω από βροσιά σύννεφα κι' όλα με μιās χαθήκανε άπ' τά μάτια του. Ένα άεράκι έπαίξε στις κορφές τών φυκιών. Η βαλτωμένη αὐτή θάλασσα άνατάραχτηκε σύγκορμη και σάμπως ν' ανοιχτήκανε χιλιάδες άόρατα στόματα άφησε ένα παράξενο μουρμούρισμα πού έκανε τó Ντίκ ν' ανατριχιάσει.

— Από στιγμή σε στιγμή όλα

* Τζι-μαν, άνθρωπος της τάξης, σχολή τών Τζι-μαν, ένα είδος αστυνομικής σχολής καταδίωξης τών κλοποιών.

αλλάζουν έδω πέρα, έκανε πάλι μονάχο του τó παιδί. Κάτι παράξενο όμως συμβαίνει γιατί άκουσα με τ' αὐτιά μου αὐτό τόν περιεργο κρότο.

Από μια σκαλίτσα τού καταστρώματος κατέβηκε στο πρώτο άμπάρι τού καραβιού. Δέν άκούγονταν κανέναν θόρυβο. Επισκέφτηκε με τη σειρά όλες τις άποθήκες και άναθέοντας ένα φανάρι της τοσέτης κατέβηκε πιδ κάτω άκόμα. Άφου άναζήτησε παντού τόν άόρατο έχθρό, πίσω άπ' τά τσουβάλια, τις κάσες, τις μηχανές και τά σκοινιά προχώρησε και άκούμπησε τ' αὐτί του στήν κοιλιά τού καραβιού με όση προσοχή μπόρούσε, για ν' άκούσει τι γινόταν κάτω άπ' τó νερό. Βρισκόταν στο βίθος τού σκάφους, έντελώς σκοτεινά γιατί τó φανάρακι τού χάλασε άζαφνα και τόν άφησε άπροστάτευτο έπὺ φῶς. Τέ άμπάρι αὐτό τού φάνηκε τώρα σά μια άπαισία φυλακή. Οστόσο δέν τά σάστισε. Έξακολουθούσε νακούβει τη θάλασσα να τρίβει τήν καρένα τού βυθιού. Σά να βρισκόταν κάποιος άνθρωπος εκεί κάτω και με τη λίμα στο χέρι γρατσούνιζε τó σκληρό σίδερο.

— Θα εί.αι τά χταπόδια πού άκουμποῦν τις κεραίες τους στο έξωτερικό μέταλλο, είπε. Αὐτό όμως δέν έχει σημασία!

Πολλή ώρα κάθησε εκεί για να ξανακούσει τόν ίδιο θόρυβο. Αλλά τίποτα. Στο μεταξύ κατάφερε να διορθώσει τó φανάρακι του πού άναβε πάλι περίφλημα. Έντελώς ή συχος τώρα έτοιμαζόταν να ξαναπέσει στήν καμπίνα τών κοριτσιών, όταν τó μῆτι του έπεσε σέ μια πελώρια κάσα πού έγραφε άπ' έξω με μεγάλα γράμματα: «Τά όπλα τού καραβιού». Με πολλή εύκολία τήν άνοιξε και πήρε από μέσα ένα μπαλτά πού τά διπλά του δόντια άκονισμένα, κόθανε σάν ξυράφι. Ηταν ένας μπαλτάς ναυτικός, από κείνους πού μεταχειρίζονται οι μούσοι στις μεγάλες φουρτούνες όταν θέλουν μ' ένα γερό χτύπημα να κόψουν στα δυο και τó πιδ μεγάλο κατάρτι. Ο Ντίκ τόν άρπαξε εύχαριστημένος γιατί γνώριζε τήν αξία του και ανέβηκε πάνω τρέχοντας. Προτού όμως μπει στήν καμπίνα τών κοριτσιών τόν έκρυψε καλά σέ μια γωνιά για να μην τόν δουν οι φίλες του και τρομάξουν. Μόλις τόν είδαν να μπαίνει, οι μικρές σηκώθηκαν χαρούμενες.

— Νομίζαμε πως σέ πήρανε οι δράκοι, τού είπε ή Λευκή και τόν άγκάλιασε.

— Ήταν ένας τόσο δά μεγάλος! έκανε ό Ντίκ δείχνοντας τó ταβάνι. Ψηλός ίσαμε κει πάνω. Μα τού έδωσα μια με τó πιστόλι στο ένα του μάτι και τόν άφησα στόν τόπο. Έπειτα τόν σήκωσα στήν πλάτη μου και τόν πέταξα στή θάλασσα!

— Άλήθεια; φώναξε χαρούμενη ή μικρή. Είσαι τόσο δυνατός;

— Έχω ένα μαγικό φυλαχτό πού με κάνει άθάνατο, άπάντησε τó άγόρι. Μπορώ να τά βίνω και με

τούς σαράντα δράκους τού παραμυθιού δίχως να πάθω τίποτα.

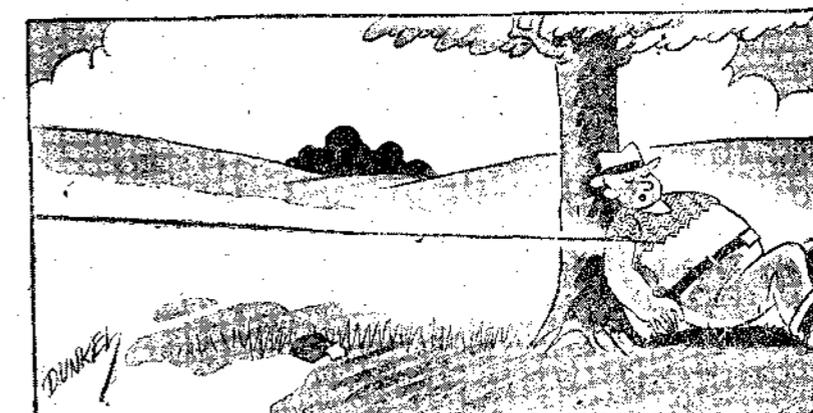
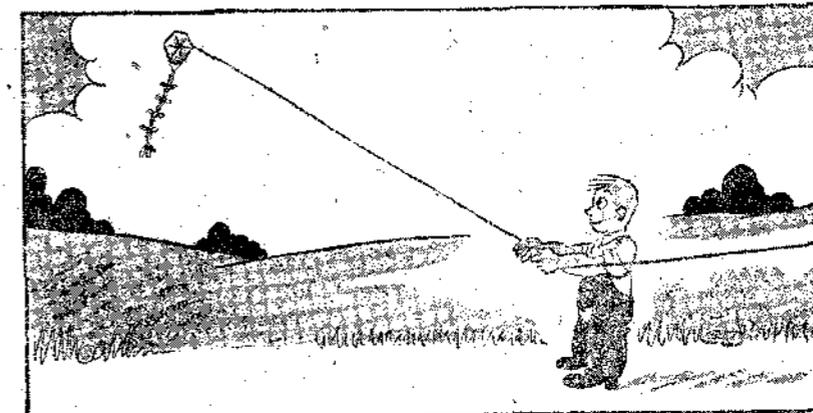
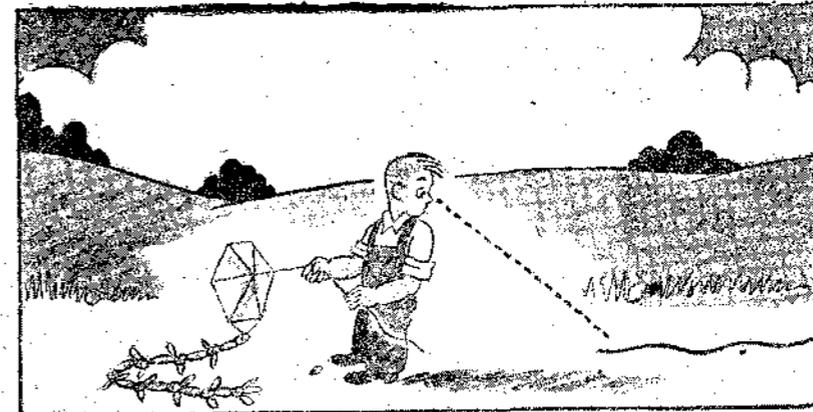
Η Λευκή χτύπησε παλαμάκια. — Μπράβο! έκανε. Τότε άφο είσαι μαζί μας δέ φοβάμαι πια τίποτα!

— Ναί, μα τώρα πρέπει να κοιμηθείς, της είπε ό Ντίκ. Τά μικρά κορίτσια δέν πρέπει να βρισκονται τέτοια ώρα στο πιδι.

(Άκολουθεί) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ο ΜΙΚΕΣ ΚΙ' Ο ΑΕΤΟΣ ΤΟΥ



Πώς βρήκε ό Μικές καλούμπα για τόν αετό του και πως έήλωσε τó πουλόβεκ τού θείου του...

Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Ο Αυτοκράτορας Ιωσήφ Β' που πέθανε το 1790, ήταν ονομαστός για την καλοσύνη του και την αγαθότητα της καρδιάς του. Στην παρακάτω ιστορία θα ιδούμε με ποιό τρόπο καθάρωσε ο φιλόanthropos αυτός μονάρχης να γιατρεύσει μία φτωχή γυναίκα ύπνκοό του.

— «Κόρη μου—Έλεγε μία μέρα η άρρωστη μητέρα στο μικρό της κοριτσάκι—πήγαινε να ζητήσεις γιατρό. Οι πόνοι μου δυναμώνουν και δεν εμπορώ να τους υποφέρω πιά».

Τ' άμοιρο κορίτσι άρχισε τότε να γυρίζει από γιατρό σε γιατρό, χωρίς να καταφέρει τίποτα, γιατί κανένας γιατρός δεν ήθελε να το άκολουθήσει. Στη Βιέννη, την εποχή αυτή, ή βίβια του γιατρού κοστίζει ένα φιορίνι και το κορίτσι δεν είχε να προσφέρει στους γιατρούς, παρά τα δάκρυά του μόνο, που ώσειόσο άνκι' άφθονα δεν έπιαναν τόπο, γιατί τα δάκρυα μόνον ο καλός θεός, που είναι στον ουρανό, τα υπολογίζει κι' όχι κι' οι άνθρωποι, οι σκληρόκαρδοι κι' εγωιστές που κατοικούνε τη γή.

Τό κοριτσάκι άπέλιμισμένο πιά, πήγαινε να χτυπήσει την πόρτα και του τελευταίου γιατρού, όταν συνάντησε τον Αυτοκράτορα. Νομίζοντας λοιπόν πως είναι κάποιος πλούσιος κύριος, τον σταμάτησε κι' άρχισε να του λέει :

—Γιά τ' όνομα του θεού καλέ μου κύριε, δώσε μου ένα φιορίνι, ένα μόνο φιορίνι. Άν έκανες αυτή την καλοσύνη!... Ο Αυτοκράτορας νομίζοντας πως έχει μπροστά του κάποιον έξ' έπαγγέλιματος ζητιανάκι του λέει :

—Κι' άν σου δώσω μόνο μισό δεν σου φτάνει ; —Οχι Κύριε. Μ' αυτό δεν μ' έξυπηρετείτε. Μου χρειάζεται δύο κληρο το φιορίνι». Κι' έδω άκριβώς άρχισε να εξηγεί στον άγνωστο Κύριο τό λόγο που τ' άνάγκασε να ζητιανέψει.

Ο Αυτοκράτορας έδωσε τό φιορίνι, κράτησε όμως τη διεύθυνση της άρρωστης κι' ενώ τό κοριτσάκι έτρεχε τώρα με τό νόμισμα σέό χέρι να βρει τό γιατρό αυτός κίνησε για τό φτωχόσπιτο που του δώσανε τη διεύθυνση.

Όταν μπήκε στο δωμάτιο, ή άρρωστη τον πέρασε για γιατρό, κι' άρχισε να του εξηγεί την άρρώστια της και την άδυναμία της να γιατρευτεί έξ' αιλίας της μεγάλης της φτώχιας.

Ο Αυτοκράτορας ελθε τότε πως δεν του είκανε ψέμματα, και μεγάλη καρδιά όπως ήταν, ένοιωσε να τον πλημυριζει ή συγκίνηση. Ζήτησε λοιπόν ένα χαρτί για να γράψει δήθεν μία συνταγή. Τη συνταγή αυτή άφου τή δίπλασε προσεκτικά την άφηκε πάνω στο τραπέζι, χαιρέτησε κι' έφυγε.

Μόλις ο Αυτοκράτορας έστριψε τη γωνιά του δρόμου, μπήκε στο σπίτι ο πραγματικός γιατρός. Η γυναίκα έλπίασθηκε βλέποντας και δεύτερο γιατρό

να την επισκέπτεται κι' άρχισε να του εξηγεί πως μόλις έφυγε ο συνάδελφός του, που της έγραψε μάλιστα και τή σχετική συνταγή που βρίσκεται πάνω στο τραπέζι.

Ο Γιατρός άνοιξε τό χαρτάκι να ιδεί τι φάρμακο, όρισε στην άρρωστη ο συνάδελφός του, όταν κοκάλωσε άπ' την έκπληξη : «Καλή μου γυναίκα, τής είπε, είχες την τύχη να σ' επισκεφθεί ένας γιατρός που είναι πραγματική έξοχότης. Αυτός έφερε πολύ περισσότερα από μένα. Σου έγραψε είκοσιπέντε δόκλιμα χυμού νομισμάτων, που μπορείς όποτε θέλεις να στείλεις και να τό ζητήσεις από τον τραπέζι του. Τό σημείωμα έχει την υπογραφή «Ιωσήφ». Ξέρεις καλά ποιός είναι... Μ' έλη την επιστήμη μου, όμολογώ πως έγω δεν θα είμποροσα να γράψω καλλίτερα κι' άποτελεσματικότερη συνταγή. Ο ίδιος ο Αυτοκράτορας ο Ιωσήφ ο Β' είναι εκείνος που σ' επισκέφθηκε έδώ πρό δλίγου».

Η άρρωστη σήκωσε τότε τα μάτια της προς τον ουρανό, σε μία θερμή έucharιστηρία προσευχή. Ο πραγματικός γιατρός τής έγραψε τή συνταγή που τής χρειαζότανε κι' ή όποια την έσωσε μέσα σε λίγο καιρό από την άρρώστια. Ο Αυτοκράτορας όμως την είχε ήδη σώσει πρό μροστά από τή φτώχια και τή δυστυχία.

(Έκ τού Γαλλικού τού E'abbé Blanchard)
ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. ΜΟΝΟΚΟΝΑΥΛΙΑ



Άν προσέξετε τό σκίτσο αυτό θα δείτε πως είναι καμωμένο με μία μονοκοντυλιά. Νομίζω πως άν δοκιμάσετε θα μπορούσατε να τό χάματε και σεις κατά τον ίδιο τρόπο. Έμπρός λοιπόν. Και στείλτε μου τό γρηγορότερο τ' άποτελέσματα τής προσπάθειάς σας αυτής. Τό καλλίτερο θα τό βραβεύσω, άρκει να μήν τό έχετε αντιγράψει με τσιγαρόχαρτο.

2. Η ΗΛΙΚΙΑ

Ένας πατέρας, λέει στο γιού του πως είναι τρεις φορές μεγαλύτερος σ'α χρονια άπ' αυτόν.

Ο μικρός τότε του κάνει την εξής παρατήρηση :

—Όταν θα είμαι δύο φορές πύό με-

γάλος άπ' ό,τι είμαι σήμερα, έσύ δεν θα είσαι παρά διπλάσιος σ'α χρόνια από μένα και όχι τριπλάσιος.

Ποιά είναι ή σημερινή ήλικία του πατέρα και του γιου;

3. ΣΥΓΓΕΝΕΙΑ

—Νά ο άνεπιός μου ο Γιάννης! λέει ο Κώστας μπαίνοντας μαζί με ένα νέο στο σπίτι τής αδελφής του Έλένης.

Η Έλένη, κοιτάζει τό νέο και άπαντιά :

—Δέν είναι όμως και δικός μου άνεπιός!

Πώς συμβαίνει αυτό;

4. ΤΟ ΕΚΚΡΕΜΕΣ

Ένα έκκρεμες χτυπάει μόνο εις δόλμηρες ώρες. Μπορείτε να βρείτε πόσες φορές χτυπάει σ' ένα ήμερονύχτιο;

5. ΠΕΝΤΕ ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

- 1) Σάμα δίχως ψυχή, χέρια χωρίς κεφάλι. Τι είναι;
- 2) Έχω είκοσιτέσσερις στρατιώτες στις διαταγές μου, είμαι τό κεφάλι τής Άγγλίας, ή καρδιά τής Ισπανίας και κάνω όλομόναχο τήν άρμονία του Καναδά. Τι είμαι;
- 3) Είμαι πολύ μεγάλη στή γέννησή μου, δέν θάμαι μικρότερη όταν γεράσω, όμως είμαι πολύ άδύνατη στην άνοχη του χρόνου. Ποιά είμαι;
- 4) Είμασε δύο άδελφές που ή μία γεννιέται όταν πεθαίνει ή άλλη. Ποιές είμαστε;

5) Ποιό είναι κείνο που λαβαίνει κανείς χωρίς να πη εύχαριστώ, που τό άπολαμβάνει χωρίς να ξέρει πως, που τό δίνει καμιά φορά για κάποιον άλλον και που τό χάνει χωρίς να τό καταλάβει;

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 18-19

1. Ο παραματάρης
Ο παραματάρης θα πάρει μαζί του πρώτα τήν κατσίκια, άφου ο λύκος δεν τρώει τό λάχανο. Κατόπι θα επιστρέψει για να πάρει τό λύκο. Μόλις φτάσει στην άπέναντι μεριά, θ' αφήσει τό λύκο και θα πάρει τήν κατσίκια. Κατόπι θ' αφήσει τήν κατσίκια και θα πάρει τό λάχανο στην άπέναντι μεριά, όπου βρίσκεται και ο λύκος. Έστιαρα θα επιστρέψει και θα πάρει τήν κατσίκια. Άηλαδή ή κατσίκια θα κάνει δύο διαδρομές.
2. Πρόβλημα
Άφου τό τριάνο είναι ήλεκτρικό δεν μπορεί να έχει καπνό.
3. Οι πατάτες
Ο τρίτος ταξιδιώτης έπήρε 2/3 του ύπολοιπου. Βρήκε λοιπόν 8+4=12 πατάτες. Ο δεύτερος ταξιδιώτης βρήκε 12+6=18, και ο πρώτος 18+9=27. Ο μάγερας είχε φέρε 27 πατάτες.



ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΚΥΡΑ ΟΛΓΑ

Ήταν μία χειμωνιάτικη μέρα τού Γενάρη κι' οι δρόμοι κατάλευκοι από τό χιόνι. Οι άνθρωποι τυλιγμένοι σ'α καλά τους γύριζαν βιαστικοί σ'α σπίτια τους. Η κυρά Όλγα προχωρούσε σιγά-σιγά προς τό φτωχικό της. Καθόταν σε μία άθλια παράγκα κοντά στο σπίτι μας όπου κρατούσε ένα δωμάτιο.

Ήταν πολύ δυστυχισμένη ή Κυρά Όλγα. Οι Γερμανοί είχαν πάρει Όμηρο τή μοναχική κόρη της και τήν έστειλαν στή Γερμανία όπου όλοι τήν νόμιζαν πεθασμένη. Η Κυρά Όλγα είχε τώρα κοντά της και τό μικρό έγγονάκι της τό Νίκο που ήταν δύο χρονών.

Σιγά-σιγά οι οικονομίες της σώθηκαν και καθήγησε, σ'α τήν νοικοκυρά τού χωριού της, να ζητιανέσει στην πόλη μας. Βλέπει τώρα είχε και τό μικρό, δέν ήταν μόνη της.

Εκείνο τό πρωί γύριζε πάλι στο σπίτι της μ' άδια χέρια. Ξαφνικά έβγαλε μία κραυγή. Ένας Γερμανός για να διασκεδάσει τής έβαλε τρικλοποδιά. Κι' ή γρηά στρώθηκε χάμα, ενώ αυτός ξεκαρδιζόταν σ'α γέλοια με τό άστείο του. Δυό τρία κοριτσάκια που βρεθήκαμε κατά τήν εκεί τή μαζέψαμε και τήν πήγαμε σπίτι της, όπου τήν άφήσαμε παίρνοντας τήν εύχή της.

Τώρα πάλι ή Κυρά Όλγα είναι πλούσια. Η κόρη της, που όλοι τή νομίζανε χαμένη ξαναγύρισε από τή Γερμανία και τό παιδάκι της μεγάλωσε. Ο Νίκος τώρα είναι πιά έξ' χρονών κι' άρχισε να πηγαίνει και στο σχολείο. Κι' έστιαρα σου λένε πως δε γίνονται θαύματα!

Δαρισινή

ΑΝΟΙΞΗ

Άνοιξη! Δουλονδίζουν οι κάμποι, οι πλαγιές, τα λειβάδια. Χαρούμενα βόσκουν τα προβάτια στην καταπραΐνη χλόη. Οι πλουμιστές πεταλούδες άνοίγουν τα μικρά φτεράκια τους και στήνουν τρελλό χορό στον άέρα. Τ' άποδημητικά πουλιά γυρίζουν πάλι στην όρνια μας πατρίδα. Τα χελιδόνια σπαθίζουν με τήν φαλλιδωτή ούρά τους, τους αϊθέρους και τα τιτίβιαμάτα τους φτάνουν ως κάτω στή γή. Λογιών λογιών άγριολούλουδα φυτράνουν, και τό θυμάρι προσφέρει τ' άνθισμένα του λουλουδάκια στή μέλισσα, που βουίζει γυρεύοντας μέρος για ν' άκουμπήσει και να ρουφήξει τό μέλι τους. Ο Άτιτικός ουρανός παίρνει πάλι τό συνηθισμένο του χρώμα που τον κάνει τόσο συμπαθητικό και δυό τρία συννεφάκια άρμενίζουν στο γαλάζιο φόντο του δειρίζοντα. Η θάλασσα ήσυγάζει και τό μικρό της κυματάκι χαιδεύουν τα καθάρια βότσαλα τής άκρογιαλιάς, ενώ

τά καράβια μας, άρμενίζουν άκούραστα σε γαληνεμένα πελάγη!

Άνοιξη! Η πιο όμορφη κόρη τού γερο-Χρόνου, ή γαλαζομάτα, που παίζουλάει και με τό μαγικό της ραβδί σκορπάει σ' όλους τή χαρά και τήν εύτυχία.

Μαύρο Βέλος

ΣΟΥΡΟΥΠΟ

Οι τελευταίες άκτίνες τού ήλιου χάνονται μία-μία μαζί με τον κόκκινο δίσκο που κυλάει σιγά-σιγά πίσω άπ' τα βουνά. Ο ουρανός έχει κατά τή δόση, βάσει μ' άναρίθμητα χρώματα και οι σιλουέτες των βουνών διαγράφονται διάφανες στο βάθος τού ορίζοντα. Όλα τα πράγματα γύρω μου πέρνουν άλλοιότιμη όψη καθώς άργά τ'α τυλίγει τό σούρουπο με τ' άχνό του τό πέπλο. Μου φαίνεται πως βρίσκομαι κάπου άλλο σ' ένα άλλο κόσμο όλομόναχο, και πως θέλω κάποιος να με βοηθήσει για να βγω από τήν κατάθλιψη που με βαρύνει. Έπειτα κυτάζω τα βουνά και με τό πρώτο άστέρι που τρεμοσβύνει στον ουρανό, νοιώθω μία μελαγχολία, μία νασταλία, μία λύπη θάλεγγε για τήν ήμέρα που σβύνει.

Σαρθή Άμαζόνα

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΗ ΦΥΣΗ

Η φύση, μ'α έστειλε στο σχολείο μας και φέτος όπως κάθε χρόνο με τον έρχομό τής άνοιξης και τον γυρισμό των χελιδονιών, ένα μπαλιετάκι, και μ'α προσκαλούσε να τήν επισκεφθώ, για να φύγωμε έστω και για μία ήμέρα από τον πνιγηρό άέρα τής πόλης και να χαρούμε τήν έξοχή άναπνεύοντας τό μωραμένο άέρο της.

Έγινε σύσκεψη των καθηγητών άν πρέπει να δεχτούμε τήν πρόκληση και ή άπόφωση εύτυχώς ήταν τό ναί. Κλείστηκαν λοιπόν καλά τα βιβλία μέσα στή σάκκα και τήν άλλη μέρα τ' αυτοκίνητα μ'α έφεραν μακριά στήν έξοχή. Η φύση μ'α υποδέχθηκε χαρούμενη στο λαμπρό της παλάτι και μ'α έπρόσφερε τό καλοούδι της.

Οι πυκνές φυλλοσιές των δένδρων μ'α άγκάλιασαν όλο άγάπη και χαρά και τό δροσερό νεράκι τής πηγής που κουνιένταζε φλόγα με τό γερο-Πλάτανο κοντισομπολεύοντας ίσως τήν ξαφνική έκδρομή μας, μ'α χάρισε τή δροσιά του.

Με τις παπαρούνες, κοράλια πολύτιμα, στολισαμε τα κεφάλια μας ενώ τα πουλιά πάνω στα γύρω δέντρα βαλθήκανε να μ'α διασκεδάσουν με τή γλυκειά τους φωνούλα.

Όμως άρχισε να βροδαίνει και μ'α πήκαμε πάλι σ' αυτοκίνητα για τήν

επιστροφή. Πόσο θα μου μείνει άξέχαστη ή έκδρομή μου έκείνη!...

Άδσο Διαβολάκι

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Στο πεζούλι τής φέροντας μ'ας μικρής άγγλικής πόλης, μπορούσε να δει κανείς κάθε μέρα, καθισμένο ένα γεροντα. Δίπλα του ήταν ξαπλωμένο ένα κακόμοιρο σκυλάκι που στο λαϊμό του κρεμόταν μία ταμπέλα με τις λίγες αυτές λέξεις «Έλεηστε έναν κακόμοιρο τυφλό». Οι λιγοστοί περαστικοί διαβάτες έρχονταν τό βοηθήμα τους σ' ένα μικρό ξύλινο δίσκο, που ήταν άκουμπισμένος δίπλα στο σκύλο. Ένα πρωί κάποιος περαστικός παρατήρησε μ' έκπληξη πως ο γεροντα ήταν σκυμμένος με μεγάλη προσοχή στήν έφημερίδα του. Πήλασε σιγά και τον κτύπησε στον ώμο.

—Ώστε δέν είσαι τυφλός; τον ρώτησε.

—Έγώ; Δόξα τω Θεώ, άγαπητέ μου κύριε, τα μάτια μου βλέπουν θαύματα!

—Τι λέει λοιπόν αυτό τό σημείωμα στο λαϊμό τού σκυλιού σου;

—Δέν λέει παρά τήν καθαρή αλήθεια. Τό δυστυχισμένο μου σκυλί είναι κοντά δυό χρόνια τυφλό!

(Μετάφραση έκ τού Άγγλικού)
Γελαστός Δογοτέχνης

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

3. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ
Θέμα: Η θάλασσα.

Η θάλασσα... Νά ένα θέμα που δε θα σ'α δυσκόλεψει καθόλου. Έγώ θέτω μάλιστα, δι πολλοί θα έχετε γράψει κάτι γι' ατήν, έναν ύμνο στην όμορφιά της ή στον πλούτο της, και δε θα χρειασθεί παρά μόνο να τ' αντιγράψετε και να μου τό στείλατε. Η θάλασσα μ'α δροσιζει, μ'α ένώνει με τον άλλο κόσμο, τον άγνωστο ή γνωστό, μ'α τρέφει με τό κάθε λογής άγαθά της, μ'α κινεί τή φαντασία με τό μυστήριο που τυλίγει τήν άπέρανη έκτασή της. Άν όμως συγκινεί τον κάθε άνθρωπο, άκόμη κι' αυτόν που δέν τήν έχει δει και λαχτορά να τήν αντικρύσει, για μ'α τους Έλληνες είναι κάτι άκόμα περισσότερο, μ' ατήν είναι κειμένη ή ιστορία μας και ή ζωή μας.

Τό θέμα, λοιπόν, έλπίζω να σ'α ένθουσιάσει. Για να μη σ'α δεσμεύσω, δε θα όρίσω ούτε τήν τεχνολογία, ούτε τήν έκταση, ούτε τό είδος. Μπορεί να είναι γραμμένο σε κανονικούς στίχους, αλλά και σ' έλεύθερους, με όμοιοκαταληξίες ή και χωρίς, μπορεί να είναι μικρό, αλλά και μεγάλο, μπορεί να είναι λυρικό, σατιρικό, ότιδήποτε.

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙΑΚΟ ΠΑΠΑΚΙ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΓΙΑΤΡΕΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

5'.

Δέν τὸ βλέπει! Δέν τὸ αισθάνεται καν! Ούτε τὸν πονάει πιά καθόλου!

Μήπως; Μὰ δέν εἶναι δυνατόν! Κι' ὅμως αὐτὸ ἀκριβῶς εἶχε γίνει. Ὁ πάγος ἔλειωσε καὶ λειώνοντας πῆρε μαζί του τὸ φρικτὸ μαῦρο χρώμα. Καὶ τώρα ἡ μύτη του, ὅπως τὴν ἔβλεπε καθαρὰ μέσα στὰ ἤσυχά νερὰ τοῦ βάλτου ἦταν κίτρινη κατακίτρινη σὰν γυαλιστερὸ ἀληθινὸ χρυσάφι.

«Ἄχ κύριε Βάτραχε! Εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ πὸν βλέπω; Εἶμαι τώρα σὰν τ' ἄλλα τὰ παπάκια; Δέν εἶμαι πιά σημαδιακὸ; ρώτησε τὸ παπάκι τρελὸ ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Καὶ βέβαια εἶναι ἀλήθεια, τοῦ εἶπε ὁ Βάτραχος. Βλέπεις πὸν εἶχα δίκιο νὰ σὲ στείλω στὴ χώρα πὸν χιονίζει; Γίνονται τόσα θαύματα ἐκεῖ πέρα! ἔκαμε καὶ βούτησε εὐχαριστήμενος μέσα στὸ νερό.

Τὸ Μαυρομύτικο δέν μπορούσε νὰ συνέλ-

θει. Ὅλο καὶ κοίταζε καὶ ξανακοίταζε μέσα στὸ βάλτο καὶ καμάρωνε τὴν καινούργια χρυσαφένια μύτη του καὶ δέν πίστευε τὰ ἴδια του τὰ μάτια. Αὐτὸ ἦταν θαῦμα ἀληθινὸ! Τί χαρὰ! Τί εὐτυχία! Ἐπιτέλους ἔγινε κι' αὐτὸ σὰν τὰλλα του τ' ἀδέρφια καὶ κανεῖς δέν θὰ τὸ κοροϊδεύει πιά οὔτε θὰ τὸ πείραζε. Τί καλὰ πού εἶχε κάνει νὰ ρωτήσει τὸν Βάτραχο καὶ νὰ κάνει τὸν μακρὸ δρόμο ὡς τὸν Κόρακα κι' ὕστερα νὰ τραβήξει μέσα ἀπὸ τὸ ἀτέλειωτο δάσος γιὰ νὰ βρεῖ τὸν Πίθηκο καὶ νὰ ὑποφέρει καὶ τὰ χιόνια καὶ τὰ κρύα! Τραβήξε βέβαια πολλὰ, μὰ νὰ πού ἡ ἐπιμονή του καὶ ἡ θέλησή του τοῦ βγήκαν σὲ καλὸ!



Ἐέχασε διαμιᾶς ὅλη τὴν κούραση καὶ τὴν πείνα του κι' ἄρχισε νὰ τρέχει πρὸς τὸ σπίτι του. Βιαζόνταν νὰ δείξει στὴ μητέρα του καὶ στ' ἀδέρφια του τὴν ὠραία χρυσαφένια του μύτη καὶ νὰ τοὺς διηγηθεῖ τὴν παράξενη γιαιτρεία του.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΔΗΣ, Η ΕΚΔΡΟΜΗ ΚΙ' Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ

